

A hitetlen hit

Mint Krisztus a keresztjét,
úgy ér el téged is a fájdalom:
jóssággá magasztosult szenvedésed
töviskoszorút készít arcodon.

Az idő lágy csókot ad,
s elsuhan tőled.
Betemet a hó, izzít a nyár,
de te a megváltást kéred.

A könnycsepp viaszarcodon
vértelen csíkot hasít,
könnyen olvadó gyenge léted
köteléke szabadságért visít.

Rettegve várod a felkelő
arany sugarak éhét,
hogy kereszteden lógva, meggyalázva
hagyd el nemléted végét.

Együvé tartoznak

Zeneszó, dal.
Rím, vers.
Víz, kopoltyú hal.
Anyá, gyermek.
Lábfej, kéz és kar.
Rím, vers.
Zeneszó, dal.
Víz, kopoltyú, hal.

A Duna-parti homok

Homokszemcsék sokasága szertesztét;
lenn a parton, oly jó ott!
Beletúrok – nézem, hogy omlik szét,
s átadott nekem egy gondolatot.

A víz mosta apró darabok
ujjaim közt szaladnak szét,
sercegő, pergő dalaik
mondanak andalító zenét.

A fátok

Karolja át gyilkos lián-bosszú,
vagy gyökerét ölje szú,
büszkén túri a próbát,
s azért is tartja a koronát.

Jöhet fagy, forró sugár,
baltával fenyegető halál,
vagy bármily gonosz akarat,
– tarthatjátok lakat alatt –

ha szelíden dőlne is el,
mert nem kell az életfátok,
haragotokra béke felel:
nem halt meg – ugyanúgy áll ott!

Az ábránd

Mint hulló falevél,
vagy haló denevér
úgy száll szélnek hátán
minden emberi ábránd –
s halk zörejt ad csak a világnak
ha pusztulása lett az ábrándnak...

Izzadtság és vér

Izzadtság és vér
nyomorgó kószoborra
dermedt vágjai éltetnek
minden embert állattá –
s közben jómagam is
takarmányzabálással
adózok a végzetnek

Egymást elhagyván hullnak vissza,
s máshoz pártolnak át.
Tömegük a hús vizet issza,
az éltető, nyugodt Dunát.

Valahol ott vagyok én is közöttük,
saját ujjaim közt pergek ki,
társaimmal együtt szöktem,
s mire földet értem, már nem várt senki.